

Titel: II. Udkast til Lov om Udgifterne i Skafferetspleien.

Citation: "II. Udkast til Lov om Udgifterne i Skafferetspleien.", i *1880/1881: Lovforslag*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e42219.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

II. Udkast til Lov om Udgifterne i Skafteretspleien.

Den gjældende Rets Regler om Udredelsen af Omkostningerne i kriminelle Sager, hvorefter disse i det Hele udredes af Kommunerne, trange efter Kommissionens Mening i og for sig i flere Retninger til en Reform. Ikke blot synes det mindre rationelt og kun begrundet paa Forudsætninger, der forlængst ere bortfaldne, at de egentlige Delinkventomkostninger udredes af Kommunerne, eftersom Retshaandhævelsen i den kriminelle Retspleie sker ikke i disses, men i hele Samfundets Interesse, men hertil kommer, dels at de Regler, efter hvilke den enkelte Kommunes Forpligtelse til at boere Omkostningerne ved de kriminelle Sager afgøres, ialtfald i mange Tilfælde lede til ubillige og haarde Resultater, dels at den nuajrldende Ordning lægger en uforholdsmæssig stor Byrde paa Kjøbstæderne.

I saa Henseende turde det være tilstrækkeligt, at minde om, at Delinkventomkostningerne udenfor Kjøbenhavn, hvor færlige Regler gjælde, og Bornholm, der har en for kjøbstæderne og Landet fælles Næstsond, udredes af hvert Amtsrepartitionsfond for de i Næstsonds Landjurisdiktioner forefaldende Sager og af samtlige Amtets kjøbstæder for de sammesteds forekommende Sager, se Forordning 5te April 1793 § 3 og Forordning 15de September 1832 § 3, jfr. Lov 20de Juni 1850 § 1 «., og at værnethingsreglerne i kriminelle Sager medføre, at Omkostningerne, hvor der er Tale om Forlægning af flere Forbrydelser, begaaede i forskjellige Jurisdiktioner, skulle udredes af den Kasse, der paa det Sted, hvor den Gjerning, som har givet nærmest Anledning til forsøgningen, er begaaet, har at bære slige Omkostninger, se Forordning 3de Juni 1746, Forordning 21de Mai 1751 §§ 6 og 7 og Forordning 29de November 1837 § 5. Hvor der kun er Spørgsmaal om enkelte Forbrydelser, tjser det maaste siges, at Forholdet nogenlunde vil jevne sig, men hvor for søgningen omsatter flere i forskjellige Jurisdiktioner begaaede Forbrydelser, bliver Ordningen lettelig hft ubillig. Det er meget muligt, at den Gjerning, som har givet Anledning til forsøgningen, er en ubetydelig Forbrydelse, der kun medfører faa Omkostninger, medens de andetsteds begaaede Forbrydelser, der blive inddragne under Sagen, ere af en faadan Beskaffenhed, at de paabyrde en Kreds, som de ere ganste uvedkommende, betydelige Udgifter. Ordningen lægger derhos saa at sige en Mulkt paa de Jurisdiktioner, der have færlig nidjære eller dygtige Embedsmand, som, naar en Person er anholdt for en Forbrydelse, ftge at faae andre af ham begaaede Forbrydelser oplyste, idet denne Virksomhed har tilftige, at Jurisdiktionens Kasse kommer til at bære de Omkostninger, som flyde af Undersøgelsen og forsøgningen

spalte4060

af de i andre Kredse begaaede Forbrydelser. Endelig give de nuajrldende Regler paa Grund af de betydelige økonomiske Interesser, som knytte sig til Afgørelsen af værnethingsssmgmaal, Anledning til hyppige værnethingsstridigheder, hvis Afhjælpelse forhæler Sagen og forlænger de Sigtedes Færgsling, ligesom de ofte medføre, at Sagens Paadømmelse maa gaa over til en anden Embedsmand end den, som har ledet Undersøgelsen og herigjennem er bleven fuldkommen bekjendt med alle dens Enkeltheder. De ere derhos i og for sig faa ufuldstændige, at de ofte frembyde Vanskeligheder ved Afgørelsen i de enkelte Tilfælde, som maa lfses paa en mere eller mindre vilkaarlig Maade.

Hvad den anden Side af Ordningen angaar, nemlig kjøbstædernes Forpligtelse til at udrede Omkostningerne ved de sammesteds forekommende Sager, da turde det være almindelig anerkendt, at Kjøbstæderne herved ere blevne i IM Grad bebyrdede, og Forslag, sigtende til heri at gjøre Forandring, ere ajentagne Gange blevne forelagte Landstinget (jfr. Rigsdagsltoendenfor 1370—71, Anhang A. Spalte 1705—8. Rigsdagstidende for 1872—73, Anhang H. Spalte 1249 —1320 og Rigsdagstidende for 1874—75, Anhang A. Spalte 1829—30), men ere ikke komne til Afslutning, formentlig nærmest paa Grund af de Vanskeligheder, som frembyde sig, naar kun en enkelt Del af det hele Indbegreb af Regler skal undergives en færlig Behandling.

Boriset imidlertid fra disse Betragtninger, er det en Følge af Bestemmelserne i Udkastet til Lov om Domsmagtens Ordning m. m., at man har troet ikke at kunne blive staaende ved de nuajrldende Restler. Efter det ommeldte Udkast ville Landsretskredsene komme til at omsatte flere Amter, og der vil jevnlige kunne blive Tale om Forfslgning ved Landsretten under Et af for« skjellige Forbrydelser, begaaede i forskjellige Amter under samme Landsretskreds. At dette ikke stemmer med Grundsætningerne for den nuværende Ordning, er klart. Paa samme Maade maa Reglerne i Udkast til Lov om Strafferetspleien §§ 69 og 71 om, at forsøgningen af en Sag kan gaa over fra eet værnething til et andet, og at For« fugningen af flere Forbrydelser kan drages sammen ved det bckvemfeste værnething, fornntlig fsre til en Forandring. I det Hele kræver den kriminelle Retspleies Interesser, og særlig den mundtlige Procedure, en Frihed i Valget af den Ret, ved hvilken den enkelte Sag eller Dele af samme behandles, der ikke vel lader sig forene med et

System af Regler, i hvilket Spørgsmaalet om, ved hvilken Ret en Sag skal behandles, uund- gaaeligt paavirkes af Hensynet til, hvilken Kasse de med Sagen forbundne Omkostninger komme til at paahvile, og om man end ikke tser benegte Muligheden af, at de nugjældende Regler med den fornødne Lempelse kunde gjøres anvendelige

spalte4061

ogsaa under den forandrede Retspleie, er det dog afgjort, at det neppe kunde ske, uden at affinde betydelige Ulemper og Vanskeligheden, som der er faameget mindre Grund til at underkaste sig, som den nugjældende Ordning, bortset fra, at den er tilvant, i Henhold til de ovenfor Antydede ellers vistnok ikke fra nogen Side anbefaler sig. Det lader sig neppe betvivle, at jo den Kommission, som har udarbejdet Procesforslagene, bestemt maa have forudset, at dens Forslag nødvendigvis maatte føre til, at Statens fremtidige Stilling til Delin- koe tomkostningerne maatte blive ikke lidet forsijel- lig fra den hidtidige.

Kommissionen har, ledet af disse Betragt- ninger, forment at burde forlade det hidtil fulgte Grundlag for Delinkventomkostningernes Fordeling og goa over til at foreflaa, at de fremtidig over- tages af Statskassen, og har det, for det Resultat, hvortil man er kommen, heller ikke været uden Betydning, at der i Norge, som tidligere har havt den samme Ordning som vi, ved Lov af 17de December 1836 er foretaget en lignende For- andring, uden at videre Vanskeligheder vides at være opstaaet heraf.

Som det antydningssvis vil fremgaa af det Ovenstaaende, er imidlertid ikke Meningen, at samt- lige Udgifter i Strasseretspleien skulle udredes af Statskassen. Iftlge Udkast til Lov om Doms- magtens Ordning m. m. § 108 og 147, er det Tanken, at, med Undtagelse af Linning m. v. til Politimestrene og Politifuldmægtigene, skulle Ud- gifterne til det udpvende Politi famt til Undenets- tredsenes Thina- og Arresthuse vedbl'vende være kommunale, og heri har Kommissionen ikke troet at burde foreslaa nogen Forandring. Ligesom det i hver Kreds organiserede Politi væsentligst maa siges at komme Kredsen tilgode, hvorhos de Trav, der maa stilles til Politistyrkens Omfang, i fær- lig Grad bestemmes ved stedlige Hensyn, faaledes tale praktiske Hensyn for at lade Kommunerne afholde Udgifterne til Thing- og Arresthusene. Tilveiebringelsen og Vedligeholdelsen af disse Byg- ninger har fra gammel Tid paahvilet Kommu- nerne, og der vilde, hvis de stulde overtages af Statskassen, dels ovstaa indviklede og brydsomme Opgjørelser, dels fremkomme Vanskeligheder med Hensyn til disse Bygningers økonomiste Bestyrelse. Desuden tjene Domhusbygningerne oftest tillige til kommunale §3iemeo.

Grundlaget for Ordningen efter Kommissio- nens Forslag er herefter det, at Kommunerne skulle bccre Udgifterne dels til det underordnede Politipersonale, dels til Indretningen og Vedlige- holdelsen af Arresthusene med Inventarium, Op- varmning, Betjening og Rengjøring og til Arre- stanternes Bevogtning samt til Levering af de fornødne Retslokaler med Undtagelse af Lokalerne til Landsretterne. Samtlige øvrige Udgifter — der- under selvfølgelig ogsaa de nye Udgifter, som Ploceslovudkastene ville medføre - stulle bæres

spalte4062

af Staten, men dog saaledes, at Kommunerne, ligesom Tilfældet er i Norge, i Arresthusene skulle modtage Arresterter mod derfor at erholde en fastsat Betaling pr. Dag.

med Hensyn til spørgsmaalet om, til hvil- ket beløb Udgifterne i Strafferetspleien, naar Procesreformen gennemftres, ville løbe op, og hvor stor en Del heraf der vil falde henholdsvis paa Statskassen og Kommunerne, skal foreløbig bemærkes, at bet umuligt paa Forhaand lader sig beregne, hvor stort et Beløb de nye Udgifter, som Procesudkastet vil medføre, vil udgjøre Til en Beregning af disse Udgifter, der ville bestaa i Reisegodtgjørelse og Dagpenge til Landsrettens Personale i Anledning af Rettens møder udenfor dens Hovedfæde, Reisegodtgjørelser til nævninger, Reisegodtgjørelser og Dagpenge til Statsanklage« ren, Rejssegodtgjørelser og Tærepenge til bidner og Syns- og skjønsmænd m. m., savnes de for- nødne Forudsætninger. Hvad angaar de Udgif- ter, der nu udredes af Kommunerne til lustits- og Politivæsenet, skal derhos fremhæves, at ogsaa disse efter Procesreformens Gjennemfgrelse ville forøges formentlig ikke lidet, i hvilken Henfeende man skal henlede Opmærksomheden paa, at Politi- styrken efter Udkast til Lov om Doms- magtens Ordning m. m. betydelig skal forøges. Ifølge de Indberetninger, som paa Foranledning af Kom- missionen ere blevne indhentede fra samtlige Amter, have de af Amtsrepartitionsfondene (derunder den for Købstæderne og Landet fælles Amtsfond paa Bornholm) i Regnstabsaaret 1876—77 udredede Udgifter til Thing- og Arresthuse udgjort

134,703 Kr. 30 S. Linninger og Emolumenter til

Politibetjente.....136,897 — 61 —

Delinkventomkostninger.....118,230 — 41 —

Udgifter til dødfundne Perso- ner..... 8.165 — 52 —

Befordringsudgifter..... 33.788 — 66 —

Lønning til Retvidner..... 44,584 — 61 —

Ialt... 476,370Kr. 11 Ø.

I Kalenderaaret 1876 er der derhos af samt- lige Landels Kjøbstæder (med Undtagelse af Kjøb- stæderne paa Bornholm) udredet: Udgifter til Thing- og Arrest- huse..... 44.783 Kr. 50 Ø.

Lønninger til Politibetjente .. 165,785 — 04 —

Delinkventomkostninger..... 48.135 - 46 —

Linninger til Retsvidner___ 15,632 — 12 —

Ialt... 274,336 Kr. 12 Ø.

Af de ommeldte Udgifter ville Linningerne til Retsvidnerne bortfalde, da Retsvidneinstitutio« nen vil ophøre med Procesreformen; Udgifterne

spalte4063

til Thing- og Arresthuse samt Linningerne til Politibetjente ville i Henhold til det ovenfor Bemærkede vedblive at være kommunale, hvorimod de Mrige Udgifter ville komme til at paahvile Statskassen.

Naar man nu paa den ene Eide fer bort fra de nye Udgifter, som den forandrede Rets- pleie medfører ved de kriminelle Retssager, og som helt falde Statskassen til Last, og paa den anden Side fra de for Tiden ikke anførte Udgifter til Indretning og Vedligeholdelse af Politistationel, der skulle boeres af Kommunerne, hvilke Udgifter iMrigt, naar Stationerne først ere indrettede, ikke kunne løbe op til noget stort Bel^b aarligt, vil Forholdet mellem de Udgifter, der efter Kommiss- sionens Forslag falde henholdsvis paa Staten og paa Kommunen omtrent stille sig saaledes, naar Udgifterne i Finantsaaret 1876—77 logges til Grund paa den ene Side for Udgiften til Thing- og Arresthuse, paa den anden Side til egentlige Delinkventomkostninger:

Paa Staten falde de egentlige Delinkvent- omkostninger med.....208,318 Kr.

Paa Kommunerne:

1) Udgifter til Thing- og Arresthuse.....179,486 Kr.

2) Udgifter til Politiet*) 556,800 —

736.286 —

*) Man er herved gaaet ud fra, at der, bortset fra København, naar Folketællingen af 1370, som man har maattet benytte, lægges til Grund, i 55 Politikredse vil ocrre at IMne 42 Overbetjente, !29 gaaende Politib tjente og 229 ridende Politibetjente. For Over- betjentes Vedkommende har man regnet Lon- ning og Uniformering ajennemsnitlig til 1,700 Kr. for hver, for Politibetjentes Vedkom- mende har man regnet til lønning og Uni- formering pjennemsnitlig 1,100 Kr. for hver og til Hestehold for de beredne Politi- betjente 400 Kr. for hver.

spalte4064

pr. Individ, medens de for Landets Vedkom- mende kun udgjøre c. 0,35 Are pr. Individ, ville herefter, faafremt Kommissionens Forstag fplges, beløbe overalt c. 0,46 Sre pr. Individ. med Hensyn til felve de Udgifter, som skulle udredes af Amtsrepartitionsfondene og Kjøbstæderne, be- mcrrkes. at forsaavidt der i § I Litr. » er nævnt „den minimale Politistyrke", er det herved selv- følgelig ikke Meningen, at ikke ogsaa Udgifterne i til den mulig Drre Politistyrke paa de enkelte ! Steder skulle være kommunale. Men SpFrgs- ! maalet, om og hvorvidt Politistyrken i det enkelte Distrikt skal forsges udover den minimale, beror paa, at den kommunale Bestyrelse for dette Di- strikt samtykker i Udvidelsen, se Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 108 Litr. 2, 3die Stykke i Slutningen, og Udgifterne hertil maa da selvfølgelig bæres af Distriktet og kunne ikke komme ind under den Fordeling paa stirre Kredse, som Loven hjemler for den

minimale Styrke.

Ihvorvel det er Meningen, at Statskassen skal bære Udgifterne ved Anholdtes samt Vare- tægts- og Straffangers Underholdning og For- pleining, har man af praktiske Hensyn forment, at disse Udgifter dog kun bpr afholdes af Stats- kassen paa den Maade, at der for hver af de i Underretskredfenes Anholdelseslokaler og Arresthuse hensiddende Anholdte og Varetægts- eller Straf- fanger erlægges en ved Loven fastsat Betaling Pr. Dag, der er den sa.nme overalt. Paa denne Maade er ogsaa forholdet ordnet i Norge, og foruden til de Vanskeligheder, som Regnstabs- førelsen med saadanne Udgifter vil medføre for Etaten, naar de skulle afholdes af Statskassen efter Regning, er der ved Forstaget ogsaa taget Hensyn til, at der ellers neppe af de stedlige Myndigheder vil blive fsrt en saa nsie Kontrol med Belebenes Anvendelse eller taget de Bespa- relseshensyn, som Til»'celdet vil blive, naar Ud- giften udover en vis Grcndse vil falde de stedlige Kasser til Last. Man er øvrigt gaaet ud fra, at det i Forstaget opstillede Vederlaa, faalænge Priserne ikke væsentlig forandre sig, virkelig svarer til den Udgift, som en Varetægtsfanges Under- holdning og Forpleining medfører, saa at der re- gelmcrssigt ikke vil falde nogen Udgift paa Kom- munerne.

Bestemmelsen i § 2 om, at Forpleiningen stedse skal ydes in natura, gjælder for Tiden kun Bredrationen, men ikke Middage maden, jfr. Plakat 7de Januar 1819. Den forandrede Regel er grundet væsentlig i de Vanskeligheder og Mislig- heder, der kunne opstaa, naar Bepisningen er overtagen som en Helhed, t. Ex. af Arrestforva- reren. Det stjonnes derhos ikke rettere, tnd at den, som er formuende nok til selv at sørge for sin Bepisning og foretrcelker dette, ikke har noget billigt Krav paa at erholde et Bidrag hertil.

Det viser sig herefter, at den paa Kommu- nerne faldende Byrde omtrent vil være den samme som den nuværende (efter det ovenfor AnMte be- lober den for 1876—77 for Kjmceder og Land, bortset fra KjbEnhavn. 750.706 Kr).

I Henhold til det tidligere Bemcrrkede er det i Udkastets § I fastsat, at de Udgifter, som vedblivende skulle være kommunale, ville være at udrede af Amtsrepartitionsfonden og de indenfor Amtsraads kredsen liggende Kjstbstæder i Forhold til Folkemængden, paa Bornholm af denforKjB- stæder og Land fælles Amtsfcd. Udgifterne til den kriminelle Relspleie, der for Tiden falde paa Kjststæderne med et Bel^b af c. i Kr. 22 ^ire

spalte4064

I Sygdomstilfælde ville Udgifterne falde aldeles forstjelligt og vilkaarligt, og disse bor der- for ikke ffilge Reglen i § 1 Litr. 6. ligesom der ikke heller kan fastsættes noaen Taxt herfor.

§ 3 indeholder Hovedreglen om, at samtlige Udgifter i Strafferetspleien med Undtagelse af de udtrykkelig nceonte skulle afholdes af Statskassen. Vederlaget for de i § 1 Litr. 6 ommeldte An- holdte samt Varetægts- og Straffanger er sat ener Gennemsnittet af, hvad der ialtfald udenfor Kis- enhavn nu medgaar til den reglementerede Un- derholdning. Paa Grund af Stigen og Falden i Priserne maa dette Vederlag vel i Tidens Lj»b undergaa Forandringer, men Kommissionen har dog ikke anset det for heldigt af denne Grund at indsætte en Revisionsklausul i Paragrafen, da det er meget muligt, at en Revision til den fastsætte Tid vilde vise sig unødvendig. Efter Kommissionens Mening turde det være det Ret- teste, at der fsrst foreslaas en Forandring i Pe- derlaget, naar en virkelig Trang hertil maatte vise sig. Realen om frugtsømmelige og diegi- vende Kvinder stemmer med Bestemmelsen i Straffe- lovens § 23 i Slutningen. Ved Paragrafens Indhold opretholdes øvrigt selvfølgelig det hele System af Regler, der gennem lange Tider har dannet sig baade med Henfyn til SpFrgsmaalet om, hvilke Udgifter der ere at anse for Delin- kventomkostninger og med Henfyn til StMgs- maalet om Udgifternes St.srrelse, forsaavidt denne kan være Gjenstand for faste Regler. Et ikke ringe Spillerum er i faa Henseende ganske vist overladt Administrationen, farligt de i Straffe- retspleien virkende Myndigheder. Men ved Lov at fastsætte nye Bestemmelser for Enkelthederne i saa Henseende vil formentlig vise sig aldeles ugjMigt, naar ikke StraffeforfKgningen, soerligt den Virksomhed, som maa udfoldes til Efterspo- ring af Forbrydelser, skal indsnevres ved Baano, der kunne lægge de bewnkeligste Hindringer iveien i mpdende Tilfælde for en virksom og energisk Strasseretspleie.

medens alle Befordringsudgifter i Delin- kventsager i Kj«sbstæderne henhøre til Delinkvent- omkostmngerne, se Kanc. Cirk. af 3die Februar 1829 og Justitsministeriers Skrivelse af 12te April 1849, er Befordring i Strafferetspleiens Tjeneste i Landjurisdiktionerne Amtsreiser, se For- ordningen af 26de Juni 1844 § 4 Nr. 3 Litra H—c.. § 4 Nr. 6, § 4 Nr. 7 Litra i—f. og § 4 Nr. II og 12. En Bestemmelse, som den i Udkastets § 5 er derfor nødvendiA. Det bliver efter det ovenfor Bemcerkede selvfølgelig Stats- kassen, som maa boere Uogifterne til Befordring, hvad enten dette nu sker ved Betaling af Leien for Befordringen i det enkelte Tilfælde, eller .der ydes Embedsmændene et aarligt Vederlag for selv at sørge for deres Befordring. Det kan imidler- tid trcnkes muligt, at der til visse Tider paa Aaret ikke paa Landet kan erholdes de fiieblikkelig

fornødne Befordringsmidler, uden ialtfald mod en urimelig hyi Betaling, og Kommissionen har der- for anset det for nødvendigt at forestaa, at kjørsler og Budsendelser ved ridende Bud, som ere nødvendige i Strasseretspleiens Tjeneste, skulle, forsaaidt behørig Befordring eller Audfendelse ikke i betimelig Tid

kunne faas for en passende Betaling, kunne fordres afgivne in natura efter Neglerne for søgnereifer, dog mod saadan Betaling af Statskassen, som Amtmanden fksjner at occre passende.

I Kjøbenhavn udreder Kommunen alle De« linkventomkostninger og den største Del af de so« rige Omkostninger ved den kriminelle Retspleie mod et aarligt Tilskud af Statskassen, fe Lov af 11te Februar 1863 H 17, jfr. Forordningen af 2sde Februar 1845 H 25. Naar Kommissionen for Kjøbenhavns Vedkommende nu har troet at burde henvise Ordningen af de herhen horende Forhold til en særlig Lov, ligger Gmnden hertil Ikks deri, at man har antaget, at de Grundsætninger, som Forslaget opstiller for det Furige Land, i og for sig skulde være uanvendelige for Kjøbenhavns Vedkommende. Navnlig har man ikke næret Tvivl om, at jo ogsaa Kjøbenhavn selv bpr sørge for de i Forslagets § 1 Litra Ø. og o. omhandlede Udgifter samt med Henfyn til de i Litra s. omhandlede Udgifter være undergivet samme Forpligtelse som det fivrige Land, Alt saaledes, at Kjøbenhavn, som hidtil danner en egen Ligningskreds mcd Hensyn til de nævnte Udgifter. Forsaavidt derimod angaar de i § I Litra a. ommeldte Udgifter, gjpre de særlige Hensyn, som formentlig væsentlig have foranlediget det aarlige Tilskud af Statskassen ifølge Lov af 11te Februar 1863 § 17 sig fremdeles gjældende, og hvad disse angaar, savner Kommissionen, farligt henset til, at Politikredsen for København skal udvides betydeligt, de nødvendige Forudsætninger til Besvarelse af Svprgsmaaler om, hvorvidt og i hvilket Omfang Staten bpr tilflyde til Polititudgifterne, et Spørgsmaal, som formentlig naturligt henvises til de Dwtelser og Forhandlinger, som maa gaa forud for den i Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 107 bebudede særlige Lov.

Reglen i § 7, 1ste Stykke, stemmer med den gjældende Ret, se Reskript af 27de April 1739 § 2 og Reskript 29de Mai 1824, jfr. Kanc. Skr. 3dle August 1830, 1ste Oktober 1839 og Justitsministerens Skrivelse 20de Juni 1850. Forskrifterne med Henfyn til Regnskabsaflæggelse egne sig formentlig bedst til at ordnes ad administrativ Vei.

Ifølge Udkast til Lov om Strasseretspleien § 475 er den Sigtede, der findes skyldig, pligtig at erstatte det Offentlige de paaffirte Udgifter. Som det fremgaar af Paragrafens sidste Stykke, og som ogsaa udtalt i Motiverne hertil, kan her til imidlertid kun henregnes de Udgifter, der for-

spalte4067

anlediges ved den enkelte Sag, og ikke faadanne, som hidftres ved den almindelige Organisation af de i Straffesager virksomme Myndigheder. Det er heraf en følge, at der ikke kan være Spørgsmaal om at fordre nogen Del af de i Udkastets § I Litra »-o. nævnte Udgifter refunderede af Domfældte, alene maaske med Undtagelse af Udgifterne iil Bevogtning, der ester den gjældende Ret kunne fordres erstattede af den Skyldige. medens det kunde synes principielt rigtigt at lade samtlige og ved den enkelte Sag foranledigede Udgifter refundere af den Skyldige, har Kommissionen dog af praktiske Hensyn troet heri at burde gjøre nogle Indskrænkninger. Hvad saaledes angaar de i § I Litra 6. nævnte Udgifter samt Udgifterne ved den enkelte Persons Ophold i Straffeanstalten, da vil det medføre store

spalte4068

Vidtløftigheder at foretage de fornødne Udregninger i faa Henseende, og stor praktisk Betydning vil den modsatte Regel ikke have. Det Samme gjælder de ovenfor nævnte Udgifter til Bevogtning. med Hensyn til Udgifterne ved Hjemsendelse fra Statens Straffeanstalter, der efter den gjældende Ret afholdes af Straffeanstaltens Kasse, se Lov af 14de Marts 1867 § 3. da fynes det ogsaa naturligt, at disse ikke kunne fordres godtgjorte. Ligeledes sinder Kommissionen Reglen om, at Udgifterne til Exekution af Dsdsstraf ikke kunne fordres refunderede af Domfældtes Bo, hvilken Regel er optagen fra den norske Lov af 8de Mai 1869. naturlig.

Reglen i § 8, 2det Stykke, turde være selvfølgelig.

København, i Mai 1880.

Ricard.

Lange.

Bache.

Blechingberg.

Poulsen.